



Nagy László/film/medvés

A nyolcadik emeletről ugrik egy medve a Dunába. Mi tagadás, jellemző ecsetvonása ez a természetnek, vagy az amnéziás természetfelettinek. És a bundás kornak, ami fojtó lélekszűrőket növeszt, meg állhatatos karmokat, hogy tépjenek, marcangoljanak. A medve tudja ezt, azért ugrik, a szeme még régi bozótosokban vadászik. Hasát, mancsait pár erkély bánja, meg az utána kémlelő férfi a síró ablak mögül. A férfi rágyújt, sóhajt: „A hajóvonták ma elhúzzák az egész világot.” Fehér haján varázsszikrák, ha gyullad a panel, tőle fog, az biztos, meg az ötvenes, hatvanas évek, és mindezek metaforái. „Ha leér, szobrot kell faragnom neki. Ha leérek, kettétöri a testem a csobbanás.”

Mándy Iván/film/trafiklakó

Egy őrbódészerű valamit visznek markolóval a belvárosból a salakdomb felé, ami kint lélegzik a tudaton kívül. Ahogy ferdén tartja a gép azt a gyerektemplomot, játékok, újságok, cigaretták esnek, ugranak ki belőle minden ötödik bukkanó után. A kisfiú a trafikból, próbál ráfeküdni a résekre, ne hulljon ki mind a macskakőre. Nadrágja, kabátkája zsebe már tele, de folyamatosan tűnnek el a szeme elől a vesztes tárgyak. Némelyik figura megfordul és int feléje, egy cserregő mentőautó meg villant lámpáival. A külvárosi kanyaroknál fakul a bódé. Még mindig van minek kiesnie, bent mégis egyre több marad. A trafiklakó rájön, fölösleges mentenie bármit is, inkább nézi a hosszú játékcsikot, amit a markoló hagy maga után, orrában egyre erősödik a gangok illata. Nem meglepő. A galamboknak, akik kísérik őket, szomszédnéni fejük lesz, olyan csombókos-rigolyás. Nem meglepő. Híg ecetszemük van, kilincsforma szárnyaik, burrogásuk porolócsattogás. Odaérnek, a salakdomb körül legalább kétszáz doboz fekszik, saját galambokkal, kisfiúval. Egy másik város, ahol eltévedni esélytelen.